

Dergilerde Derneklerde Derlenirdik Eskiden

Bu zamana kadar ehliyetsiz, ruhsatsız, liyakatli liyakatsiz yazarı okuru, müdavimi takipçisi olduğum, mutfağında soğan doğradığım, tashih redaksiyon yaptığım, cümle kurduğum dergiler, dernekler, cemiyetler gösterdi ki; ‘misyon’ taşıyan vasıtalar aslında misyondan gayri her şeyi taşıyor. ‘Misyona’u da kaidesinden kopararak, yerinden başka yere, aslını, dibini, kökünü unutacağı bir yere taşımakla kalmıyor, hurdacılar çarşısında parça pinçik edip hurda fiyatına satıyor

MUSTAFA ŞAHİN

15 HAZİRAN 2020

<https://www.perspektif.online/dergilerde-derneklerde-derlenirdik-eskiden/>

“Ne sağalmaz yaram var”

Dergilerimiz vardı. Dosyaları, kapakları, künyeleri, sayıları, içindeki ve indeksleriyle değil; derledikleri, devşirdikleri, harmanladıklarıyla, dahası erittikleri, yoğurdukları, pişirdikleriyle, kurdukları akıl, gönül ve ruh yakınlıklarıyla bir maya, bir pota, bir havan, bir zemin işlevi gördüklerinden gerekli, lüzumlu ve vazgeçilmez diler.

Bize hayattan kaçtığımız birer sığınak, saçak ve hücreydiler. Biz dergilerle derneklerde derlenip toplanırken başka bir gelecek hayali kurardık. Belki sığığımızı kemikleştirir bizi bir örnek kıralardı ama bize iyi gelirlerdi. Aidiyet, mensubiyet hissederdik. Biz bir iş yapar, bir iklim oluşturursak araya asalaklar, süneler, keneler girmez zannederdik.

Tabii öyle olmadı. Sevimsiz gerçek güzelim teorimizi mahvetti. Kıyıdan kenardan boyun büküp gerdan kırarak dergilerimize derneklerimize sarkan kapkaçılar zamanla bütün sözlerimizi parçaladılar, çaldılar, bütün muhabbet zeminlerimizi berhava ettiler.

Bugün de dergilerimiz, derneklerimiz, sohbetlerimiz, yaren meclislerimiz, müstakil mekanlarımız var ama işte tadımız tuzumuz az. Mebzul miktarda matbuat, dijital medya, medyum, çayhane, minare ve söğüt gölgesi ile yeteri kadar davul tozu, süt tozu, kül ve dana külbastımız var var olmasına ama o dergilerimiz, derneklerimiz ile o şehirden çıkarak hilali gözleyen, görür görmez İstanbul’u Ankara’yı arayan dava delilerimiz ve o dergilerimize abone toplayan kahramanlarımız yok artık. (Değil mi Yusuf Yazar Ağabey?) Yedi abone için Tavşanlı’ya, üç abone için Taşköprü’ye, sekiz abone için Denizli’ye, on dört abone için Diyarbakır’a giden adamlarımız yok.

Sanata, edebiyata, düşünceye katkıda bulunmak, matbaa, medya ve selüloz sektörüne hizmet sunmak; kariyer planlayan odacılara, poz verecek, “Bak bu benim” diye imzasını yahut resmini gösterecek ve biyografisini (CV) köpürteceklere, bir efendinin gölgesinde bir üst kanona, kasta, bir görkemli sofraya dâhil olmak isteyen heveskârlara adres tarif etmek, terfi edecek olanlar için aracı tefeci kurum olunmamalıydı ama öyle oldu.

Edebiyat, sanat, düşünce dergileri ya da dert dava dernekleri bonservis almaya gelen her tür parazite, ökse otuna; her tür mantar, bit, pire ve uyuz böceğine karşı azamî dikkat üzere olmalıydı ama olmadı işte, olmadı.

Dergilerin kaderi de bizim gibi çoğalma, kalınlaşma, doymama gibi hasletlerimizle malul. Bu yalan ve yan arzular dergi yöneticilerini, editörleri, yazarları açık denizlerde çırpınarak sırtüstü, yüzüstü yüzmeye, yan yatmaya, çamura batmaya, işletmeye, pazara, piyasaya zorluyor. Elbet bir izahı, bir mazereti oluyor çürümenin. Yalnız dışarının şartları değil, içerideki “sakın geç kalma”, “ondan neyin eksik”, “olsa ne olur”, “sen, ben bizim adam” dürtüleri o yöne, zamanın ruhuna, pazara piyasaya yöneltiyor insanı. İnsanı, dergiyi, derneği...

Damla damla birikerek bir şey olunmayacağına, bir başına yürünürse menzile varılmayacağına, az ile gidilemeyeceğine, bir şebekeye dâhil olunmazsa yol alınamayacağına, pazara uyulmazsa muktedir olunamayacağına, rekabet edilemeyeceğine, zamanın ruhu ıskalanır ise tarih dışı kalınacağına, asla birlikte olmayacak isimler bir araya getirilmezse ünlü ünsüz hece düşmesi yaşanacağına, süte su katılmazsa yol yürünmeyeceğine, katı olanın, katı kalanın buharlaşacağına; esnemek, uyum sağlamak gerektiğine, artık eski kesin inançlı zamanlarımızdaki gibi olamayacağımıza, yeni şeyler yapmaya memur ve mecbur olduğumuza inanılıyor.

Demiş ya Mevlâna, “Bugün yeni bir gün, yeni şeyler söylemek lazım.” Bu sözü, kökünden kopmaya, daldan dala konmaya, bir gölgede durmamanın referansı olarak gösteriyoruz. Hiç inanılmasa da, bu teori ile bu pratik, bu inanç ile bu amel birbiriyle artık akrabalık, dostluk, yakınlık içinde değil. Yalan hükümferma olunca farklar ortadan kalktı.

Kötü iyiyi kovuyor, kalın inceyi kırıyor, hoyrat zarifi dövüyor. Sırtımı kaşımazsan sırtını kaşımam deniyor. Dolayısıyla çok sayıda kese, lif, peşkir kıvamında metin dolduruyor hamam taşını. İnsanın olduğu her yerde böyle oluyor, çok olduğu yerlerde daha çok oluyor. Demokrasi zamanlarında, çokluk, nicelik belirliyor her şeyi. Sündürmekten, uzamaktan, bolluktan zarar gelmeyeceği söyleniyor. Nicelik niteliği, gövde ruhu, kas gücü gönlü, kalbi eziyor. Az olan herkese az geliyor. Az okur, az yazar, az izleyici, az çeyiz makbul görülüyor. Dergiler de aza rağbet etmiyor, söyleyeceği kalmadığında “sözüm bitti” demiyor da yaşam destek ünitesiyle yaşıyorlar.

Bu zamana kadar ehliyetsiz, ruhsatsız, liyakatli liyakatsiz bindiğim, yazarı okuru, müdavimi takipçisi olduğum, mutfağında soğan doğradığım, tashih redaksiyon yaptığım, cümle kurduğum dergiler, dernekler, cemiyetler gösterdi ki; ‘misyon’ taşıyan vasıtalar aslında misyondan gayri her şeyi taşıyor. ‘Misyon’u da kaidesinden kopararak, yerinden başka yere, aslını, dibini, kökünü unutacağı bir yere taşımakla kalmıyor, hurdacılar çarşısında parça pinçik edip hurda fiyatına satıyor.

Dergi, dernek, sendika, parti, gazete, radyo, televizyon gibi manşetli, misyonlu, anonslu, billboardlu, yüzü insana ve topluma dönük kurumlarda omuz omuza oluşturma, saf tutuşa çok bel bağlanır ama işte gün gelir saf tutmak yasak, sosyal mesafe şart olur. Çok abone, çok okur, çok üye, çok seçmen beklenir ama gün gelir selüloz yasak denir.

Çocuklukta gözü olan, çokluğa karışmış. Çoğalırsan kendin azalmışsın. Gidersen, kaidenden, zemininden ayrılırsan dökülür, büyürsen, uzarsan eksilir, elindekiyle yetinmezsen, başkalarının eline uzanmışsın. Kalabalığa girersen kendinden uzağa düşmüşsün. Büyüme hevesindeysen, sadece büyümüşsün. Cin olmadan adam çarpmaksa muradın, cin olmadan adam çarparmışsın. Birinin gölgesindeysen, kendi gölgen olmaz, olamazmış. Hareket noktanı, ilk adımını, niye doğrulduğunu, yola niye çıktığını unutursan, yoldan sapıp sapmadığını da sürüye kurdun dalıp dalmadığını da emniyetli yoldan emniyetsize geçip geçmediğini de fark edemezmişsin. Kiminle yola çıktığını unutursan nereye doğru yol aldığını da bilemezmişsin.

Ayrıldıklarınla sadece ayrılırsın. Kulağında, kalbinde bir ses, bir yüz, içinde bir sızı bile kalmaz. Arkana bakmazsan, önünü de göremezsin. Gidersin, uzarsın, çoğalırsın ama o kadar. Giderken, zaten, iç ve orta kulağın, kulak memene kadar kendi sesinle doludur. Yeni bir söz, yeni bir mısra, yeni fikir kâr etmez, ulaşmaz sana. Sana niye ulaşsın söz. Hakikat avuçlarında, tekeline senin. Bilmediğin yok. Başka bir ses kulağının birinden girip ötekenden çıkmaz. Artık ayna sana, sen aynana meftunsun. “Çerh ile söyleşemem, ayinesi saf değil.” Kiminki saf?

Ayrılır gidersin ağrısız, sızısız. Ayrılan kendi yoluna gider. Zira herkesin bir yolu olur, illa ki olur. Herkesin yolu kendine gider, kendine varır. Herkes kendi dergisini çıkarır, kendi derneğini kurar. Herkes kendi köşesinde, kendi sözünü söyler. Herkes kendi zemininde kendi cümlesini kurar. Herkes kendi sözünü derler, örer, örgütler. Herkesin sosyal medyası olur. Herkes kendi mikrofonuna konuşur, kendi sazını çalar, oynar. Horon halay zeybek dağılır.

Ve gün gelir, bugün olur, işte o gün herkes kendi kanaatinin önderi olur. Öyle oldu, öyle olduk. Hayatta sana, bana, size, bize olduğu, bütün derlenmelerimizin harmanlanmalarımızın, alayımızın, halayımızın başına geldiği gibi. Katolik nikâhı değil ya, “olmuyor, yol gitmiyor, birlikte yürünmüyor” der atarsın yüzüğü. “Ver mektuplarımı” der çeker gidersin. “Nereye?” diyen olmaz. Hakikat avucunda ya, yarısı sende yarısı onda kalır. Olan hakikate olur sana bana bir şey olmaz. Başkaca da bir şey olmaz, çünkü herkes bir yere gidiyordur.

Dergiler derlenmeye, dertlenmeye, harmanlanmaya, toparlanmaya yarar. Bunu kaç kez konuştuk aramızda. Hatta hep bunu konuştuk değil mi Süleyman? Aramız varken, birbirimizdeyken. Aynı güzergâh üzereyken, mihrak noktamızı, menzilimizi bir zannederken... Harman yerine sam yeli esmemiş, sap saman, buğday kışır birbirine karışmamışken. Hızır'ı beklerken.

Olan sonra oldu. Biz de sonra değiştik. Büyüyünce, dişimiz, tırnağımız tutunca, birbirimizi tartınca, kantara çıkınca, sözlerimizi kıyas edince, “ben demiştim” demenin tadına varınca,

söyleşi verince, dinlemenin lezzetinden sözün cezbesine geçince, ağız tadımızı, damağımızı, dimağımızı kendimize bırakınca böyle oldu.

Birbirine yazma, birbiriyle konuşma, birlikte oturma, kalemimi, defterini birlikte açma, yanlışları birlikte silme, yazarak konuşarak birlikte yontulma, birlikte incelleme, portakalı dilimleri kadar dilimleme, eksiltmeden, üstünlük kurmadan, alt metinli imalı mesajlarla birbirini incitmeden, sözü sohbeti, çayı şerbeti, öfkeyi muhabbeti birlikte demleme, birlikte içme, birlikte kanmadır dergi dernek...

Bizim Şaban, Hafız Şaban camiye götürsün diye el arabasına yüklenen kara tosun derisini dedesi gözden kaybolduktan sonra geniş bir kavis çizerek cami yerine derneğe götürmüş de küçük hafızın masum hilesi deşifre olunca derneğin idarecileri deriyi verip Şabanı almak için ha cami ha dernek diye cami derneğine vermişler ya, bizim dergi dernek hikayemiz o misal.

Demem o ki, aynı cezvede pişmek, aynı fincana dökülmek ve beraber köpürmek, bir ustası olmak yazık bize hiç olmadı. Bir ustası olması için çırak olmayı, çıra olmayı, yanmayı, diz kırmayı, boyun bükmeyi kabullenmek gerekiyordu. Duyuşunu, duruşunu, bakışını, döne döne tornadan, tesviyeden, ustanın keskin, derin, testereli ince bakışından geçirmek gerekiyor, ama ustam nerede? Devrik bir cümleyi kaidesine oturtmak için birbirine, yola, yoldaşa, söze, yazıya dayanmak, yaslanmak gerekiyor ama nasıl?

Dergi bu, derlenmek bu, peki var mı? Yok. Mümkün mü? İmkânsız değil ama zor. Kendi cümlesi, kendi sözü, şiiri, öyküsü olduğunu zanneden, kulağı kendi sesiyle dolu olan, bildiğinin birinden geri kalır mı insan. Kalmaz.

Benim önceliğim mekân oldu. Dergi bana mekândır. Bir damla huzur alacak bir mekân aradık daima. Mecrasında kıvamını bulan bir sohbeti bölmeyecek ruh ve can sahibi bir mekân olmadı ne yazık ki. Şahsen bu hasretle geldi geçti ömrüm benim ama olmadı. Sohbetin, muhabbetin mekan tuttuğu yerde beleşçi asalaklar, yancı keneler daima olur. Bundan kaçınılamaz ama meydan hepten bunlara da bırakılmaz.

Haksızlık etmeyelim, az çayını içmedik dergilerin, az iri laf etmedik, dergi bürolarında küçük bir iş buyrulduğunda ipe az un sermedik. Eserler verildi ama bir büyük rüzgar esmedi, bir fikri takip üzere olunamadı. Bir römork imzalı kitabımız oldu ama ötesi olmadı, olmadı. Konuşkan, açık, şeffaf, berrak olmalı dergi. Mesaiye, hiyerarşiye tabi üç düğmesi ilikli derginin rengi kokusu olmuyor. Bugün halen dergi çıkarana, dergileri yaşatan, dergilerde derneklerde derlenen insanların herbirinin alnından öpmeliyiz. Dergilerde derneklerde yalnız endam aynalarını sırlayanlar ise mümkünse buralardan uzak olmalı. Bir de şu var son söz yerine: Dergi dediğin, dernek dediğin ne bir tavşan adası olsun ne de zata mahsus.

HAMIŞ:

Ne adresler, ne ocaklar, ne dergiler, ne dernekler var yâdımnda. Bazısında yazdığım, bazısında çalıştığım, bazısında gözümün kaldığı dergiler... Bu güne geldiğimizde düşünceyi, duyguyu, derdi derleyen dergilerin de çoğu gitti azı kaldı. Gençken coşkuyla, huşuyla dünyayı değiştirmek için biraz heyecan biraz ateş almaya uzanırdık dergilere

Sezai Karakoç'a, Diriliş'e, Üretmen Han'a gittiğime kırk olmuş. Cahit Zarifoğlu'na, Mavera'ya, Selanik elli ikiye kırk yıl. Nuri Pakdil'e, Edebiyat'a, Akay Yokuşuna kırk yıl. Ebubekir Eroğlu, Ahmet Yücel, Adnan Tekşen'le Yönelişler'de karşılaşalı otuz sekiz yıl. Yaşar Kaplan'ın Aylık Dergisi'nin ilk aldığı sayısına otuz sekiz yıl olmuş. Hicabi Kırlangıç, Ömer Çelik, Necati Polat ilk orada görüldüler.. Rıfat Bakan Bursa'da Yeni Yorum'u, Abdulkadir Çolak. Necmettin Evcî Konya'da Güldeste'yi, Mehmet Alagaş İzmirde İnsan'ı çıkaralı otuz sekiz yıl olmuş. M. Esat Coşan Hocamıza İslam'a, İlim Sanat'a, Kadın ve Aile'ye, Gül Çocuk'a, yani Mithat Paşa'ya gideli otuz yedi yıl. (Yusuf Yazar, Celil Güngör, Mustafa Sancar, Hilmi Güler, Recep Koçak) Tıp Talebeleri Hekimler Birliği bünyesinde Türkiye Klinikleri'ni, (Hikmet Akgül) İstanbul Hukuk talebeleri Teklif'i, (Mehmet Şahin, Mustafa Şentop) İlahiyatçılar İslami Araştırmaları (Mehmet Bayraktar, Ömer Açıkgöz) ve İslamiyat'ı (Süleyman Bayraktar, Ömer Özsoy, Veli Aknar, Sema Yavuz) çıkaralı otuzbeş, otuz, yirmibeş yıl olmuş. Ali Haydar Haksal'ın Yedi İklim'ine otuzüç, Nedim Ali Zengin'in İkinci Yazıları'nı Şaban Abak tanıştırmıştı otuz üç yıl olmuş. Mehmet Erdoğan'ın Ayane'sine otuz iki yıl. İktibas'a Ercüment Özkan'a Mithatpaşa ile Tuna Caddesinin kesiştiği binaya otuz beş yıl. Albatros'a Mehmet Bodur'a, Gökhan Özcan'a, Kemal Sayar'a, Necati Polat'a Sakarya Caddesinde Galip usta'ya Çubuk'ta Bodur Köfte'ye, Polatlı'da Hasan Erbay'a otuz bir yıl. Kayıtlar'da Ramazan Dikmen, Yusuf Ziya Cömert, Ömer Lekesiz'e, Panel'e Necmettin Türinay'a otuz yıl. Yörünge'ye Celil Güngör'e Ali Nazmi İş Hanı'na otuz yıl. Mustafa Kutlu'ya, yani Dergâh'a yirmi dokuz yıl. Mustafa Nadir'in Yatağan Dergisine otuz yıl, Necat Çavuş'un Bürde'sine yirmi dokuz, İhsan Deniz'in İpek Diline yirmi beş yıl. Mehmet Efe bir kucak Yerliler Dergisi göndereli yirmi sekiz yıl oldu. Hak iş Dergisine İsmail İlmi Kıdeyş'e, Mehmet Çetin'e yirmi yedi yıl. İzlenim'e, Ahmet Şişman'a, Ali Bulaç'a, İlhan Kutluer'e, Yalçın Çetinkaya'ya yirmi beş yıl. Ülke Dergisine, Ezel Elverdiye, Fatih Gökdağ'a, Osman Bostan'a, Mustafa Everdi'ye, Mehmet Efe'ye yirmi dört yıl, Hece'ye Ali Karaçalı'ya, Necip Tosun'a, Süleyman Sahra'ya, İbrahim Çelik'e, İsmail Sert'e, Muharrem Sevil'e, Esfer Ölüç'e Konur Sokak otuz dokuza, Ömer Erdem ile Cevdet Karal'ın Kaşgar'ı çıkardıkları günlere bile yirmi üç yıl olmuş. Tezkiye'ye yani Ercan Şen'e, Ahmet Çiğdem'e, Süleyman Kalkan'a, Yasin Aktay'a, Murat Güzel'e yirmi altı yıl. Vadi Kitapevi Kökler'in, Karagöz'ün, yani Osman Özbahçe'nin, Hakan Şarkdemir'in de mekânıydı. Divan Dergisi (Ahmet Davutoğlu, Mustafa Özel, İhsan Fazlıoğlu, İbrahim Kalın) yirmi dört yıl olmuş, Edebiyat Ortamı çikalı (Mehmet Ali Bulut, Mustafa Aydoğan, Ali K. Metin'e) yirmi üç yıl. Arif Ay'ın Edep Dergisine yirmi iki yıl. Merdiven, Kırkayak, Kırklar, İtibar İbrahim Tenekeci'nin derlediği dergilerdi. Kaç yıl oldu bilmiyorum.

Ekopol'e, Mehmet Durlu'ya, Cevdet Çağan'a yirmi iki yıl olmuş. Gerçek Hayat'a İsmet Özel'e, Gökhan Özcan'a, Hakan Albayrak'a, Levent Gültekin'e, Suavi Kemal Yazgıç'a, Murat Mentеш'e, Halime Kökçe'ye, Selahattin Yusuf'a yirmi yıl. Türkiye Günlüğü'ne Mustafa Çalık, Nabi Avcı ve Tuncay Önder'e hayli seneler oldu, halen de oluyor. Ahmet Kabaklı'nın Türk Edebiyat'ını Beşir Ayvazoğlu yaşıyor, Keza Değişim'e Yarın'a, Burhan Metin'e, Ahmet Özcan'a Erol Göka'ya yirmi iki yıl olmuş. İslam, Altınoluk, Semerkand ayrı dergi damarlarıdır.

Bu yazının ucu fazla açık. Ne etsem çok eksik var. Dergicilik iyi bir şeyse onlarca derginin dergi yükünü çeken yüzlerce insanın hatırlanması lazım vefa ve kadirşinaslık namına. Dergiler derlenmeden ziyade kümelenmeye çekmece olmaya yarıyorsa emektarlarını yine hatırlamak gerekiyor. Evet Meşrepleri üslupları, iş görme biçimleri farklı ama dergisiz yaşayamayacak insanlar var. Diriliş, Edebiyat ve Hareket ekollerinden gelen herkesin gözü dergilerdedir. Dergilerde derlenildiği gibi irili ufaklı darbeler de yaşanır malum. Dergisiz yaşayamayanlardan ilk akla gelen Rasim Özdenören, Ali Haydar Haksal, Beşir Ayvazoğlu, Hamza Türkmen, Ali Bulaç, Asım Gültekin, Asım Öz, Hakan Albayrak, İbrahim Tenekeci, Mustafa Çalık, Ali Akbaş, Nurettin Şirin, Hakan Aslanbenzer, Süleyman Bayraktar, Sabah Kara. Son kırk yılda şu dergiler ve dergi yükü taşıyanlar da yad edilmeli... Yazı Dergisi Şadi Çarsancak, Girişim, Yeni Zemin, Sözleşme dergileri Metin Kızmaz, Hüseyin Okçu, Haksöz Hamza Türkmen, Ümran Cevat Özkaya, Bilgi ve Hikmet, Şehir Dergisi, Kitap Dergisi Ali Bulaç, İmza Ali Gümüş, Yeryüzü Burhan Kavuncu, Gençlik Dergisi MGV, Dünya ve İslam Rıdvan Kaya, Nubihar Sabah Kara, Ribat Abdullah Büyük, Cuma A. Dilipak. Mektup Emine Şenlikoğlu. Selam Kenan Yabanigül Mustafa Gümüş, İstiklal Tevhid Nurettin Şirin.

Açık havada dergi çıkararak, dergisiz yaşayamayan adamlarımız da var. Çıkardıkları dergilerin sayısını unuttuğum Mevlana İdris (İkinci Yazıları, Mavikuş, Çeto), Hakan Albayrak (Çete, Sancaktar), Ahmet Özcan, (Değişim, Yarın) Mehmet S. Fidancı (Kanat, Araf Son Duvar Kurgan), Murat Erol (Notlar) onlardandır. Daha çok vardır. Gazetede bir ömür dergi yazısı yazan Akif Emre gönlünce bir dergi çıkarsaydı da musahhih ya da redaktör olarak çalış dese ydi gam yemezdim yalan dünyada.

Unu, şekerini hazır olduğu halde çıkamayan dergiler de var. 'Yazılar' mesela.

Ayaküstü dergiler çıkarırdı bazı adamlar. Sakarya Çay Ocağı günlerimiz öyleydi. Gece gündüz dergi hayali kurardık. Dergiler olmasa kitabevleri olmaz. Kitapçıya dergiler üzerinden iz sürmeye gidilirdi daima. Gazve, Seha, Şamil, Pınar, Nur, Kitap Sarayı, Dost, İlhan İlhan, Akabe, Mustafa, Turhan, Bilgi, Akçağ, Birleşik, Ülke, Ecdat, İmge, İletişim, Ağaç, Fidan, Toprak, Enderun, Birleşik, İmge, Evrensel, Dipnot, Vadi, Fatih Kitabevine kitaplardan ziyade dergilere gidilirdi. Halen gidilir... Üsküdar ve Kadıköy iskelelerinde beklediğiniz dergi varsa bir vapur dolusu sevinçle karşı yakaya geçerdiniz. Seksen beşte Gösteri büyük şairlerin şiir kasetlerini verirdi, aman ne sevinçti. Broy'un kâğıdı ne güzeldi. Üç Çiçek, Şiir Atı, Ludingirra

ideolojik buzları eriten dergilerdi. Diriliş, Yeni Dergi, Edebiyat, Maveria, Yönelişler, Hareket, Dergâh, Yedi İklim, Şiir Atı, Hece, Birikim, Ludingira, Sombahar, Divan ve Kaşgar dergilerinin takımlarını geriye doğru büyük ölçüde tamamlamıştım ama şimdi tuhaf öyle şeyler...

Demek çok zaman, çok seneler olmuş. Gençtik. Hayattan az konuşur, çok utanırdık. O yaşlara, o hallere özlem ne tuhaf. Atın yaşına bakılırdı ve hiçbir şey sayılmazdı o vakitler. Ne aboneler, ne üyeler, ne taraftarlar sayılırdı. Olacak olan oldu. Öyle oldu böyle oldu. Ağırbaşlı, takım elbiseli, artistik gösterilere, biti kanlı, öfkesi burnunda, bir an evvel şah çekmek, hep düşüş atmak, bir şiirle put kırmak, duvar patlatmak isteyen ergen heveslere prim vermedi bu dergi iyi ama burada da ot bitmedi be birader.

1. 'Ne sağalmaz yaram var' Kemal Karabulut'un şiirinden.

En son çıkan yazılardan anında haberdar olmak için bizi [@PerspektifOn](#) twitter hesabımızdan takip edebilirsiniz.

MUSTAFA ŞAHİN

Öykü ve Deneme Yazarı. 1962 Malatya Hekimhan'da doğdu. Ankara'da karantinada.
